

ELSŐ FEJEZET

Az októberi szél a csillagok közül csapott le. Úgy sziszegett, ahogy a festőművész szórópisztolya, és úgy fújta szét a sápadt hold sugarait a templom és a kolostor rézsútos teteje fölött, a magas ablakok és a mészkő falak előtt, hogy a fény halvány festékköddé változott. Ott, ahol a pázsitra fakó foltokat varázsolt a hideg, a halott fűszálak jégcsapokra emlékeztettek a holdból érkező fagyban.

Hajnali két órakor Deucalion körbejárta a közel négyhektáros birtokot; végig a határvonalat jelölő erdősáv mellett maradt. Nem volt szüksége lámpára, még a hegyeken növény sűrű erdők feketeségében is kitűnően látott volna. Időnként meghatározhatatlan forrásból érkező hangokat hallott a toronyló fenyők között, de ezek egyike sem hozta izgalomba, egyik sem tette őt feszültté. Nem volt nála fegyver – semmitől sem félt, ami az erdőben lehetett, sőt semmitől sem tartott, ami az éjszakában rejtőzködhetett, vagy ami a földön létezhetett.

Bár meghökkentően magas, izmos és erős volt, önbizalmának és magabiztosságának forrása nem a testi erejében rejtőzött.

Lement a lejtőn, elhaladt a Szent Bertalan apátság intézete mellett, amelyben testileg és szellemileg visszamaradott árva gyerekek álmodtak maguknak csodáikat, miközben a Benedek-rendi apácák vigyáztak rá-

juk. Angela nővér, a rendfőnöknő szerint a rájuk bízott fiatalok a legtöbb esetben arról meséltek, hogy álmukban repülni szoktak, a saját erejükből felemelkednek a magasba, az iskola, az apátság, a templom és az erdő fölé.

Az ablakok többsége mögött sötétség honolt, már csak Angela nővér földszinti irodájában világított a lámpa. Deucalion fontolóra vette, hogy esetleg konzultál a nővérrel, de mivel az apáca sem ismerte a teljes igazságot vele kapcsolatban, nem is érthette meg a problémáját.

Több évszázados teste volt, de ifjú lelke. Nem férfinak, és nem is nőnek született, halott bűnözők tetemének darabjaiból állították össze a testét, és egy különös villám keltette életre – talán ez volt az oka, hogy Deucalion csak a monostorokban volt otthon. Victor Frankenstein első (és úgy hitte: egyetlen életben maradt) teremtménye volt, ezért a világon sehová sem tartozott, de a Szent Bertalan apátságban mégsem érezte kívülállónak magát. Korábban már járt francia, olaszországi, spanyolországi, perui és tibeti rendházakban is; azokat is megfelelő, már-már kellemes helynek találta.

Ezen az estén azért hagyta el az épület vendégek számára fenntartott szárnyában lévő szobáját, mert feltámadt benne egy érzés, egy gyanú, amely irracionálisnak tűnt ugyan, mégsem foszlott szét. Azt remélte, ha tesz egy sétát, a hűvös hegyi levegő majd kitisztítja gyötrődő elméjéből a zavaró gondolatokat.

Mire megkerülte a birtokot, és megérkezett az apátság templomának kapujához, már megértette, hogy a gyanúja nem valamiféle deduktív indoklásból, sokkal

inkább megérzésből fakadt. Elég bölcs és tapasztalt volt ahhoz, hogy tudja: az intuíció valójában a tudás legmagasabb rendű formája, és sosem szabad figyelmen kívül hagyni.

Anélkül, hogy keresztülment volna a kapun, kilépett a sötétből, és átjutott a templom előcsarnokába.

A középhajó bejáratánál két ujját belemerítette a szenteltvizes medencébe, keresztet vetett, és fohászolni kezdett az Atyához, a Fiúhoz és a Szentlélekhez. A puszta létezése istenkáromlás volt, a szent rend kigúnyolása, mivel teremtője – egy halandó ember – valójában azért hozta őt létre, mert így akart lázadni az istenek és a természet valamennyi törvénye ellen. Ennek ellenére Deucalionnak oka volt azt remélni, hogy nem csupán egy húsból és csontból összerakott halmaz; oka volt remélni, nem az a sorsa, hogy feledésbe merüljön.

Anélkül, hogy végigment volna a padsorok közötti folyosón, átjutott a középhajó túlsó végébe, a fészület előtti korláthoz.

A templom nagy része árnyékba burkolózott, csak az oltár fölött világított egy lámpa, és a karmazsinvörös üvegtálcákba állított fogadalmi gyertyák lobogtak halovány fénnel.

Abban a pillanatban, ahogy megjelent a korlát előtt, Deucalion rájött, hogy nincs egyedül a templomban. A szeme sarkából valami mozgást látott. Oldalra fordult. Az első padsorban egy szerzetes éppen akkor állt fel.

A százhatvan centi magas, legalább száz kilót nyomó Salvatore atyát inkább tömörnek lehetett nevezni, mint kövérnek – az embernek, ha ránézett, azok a fém-

kockák jutottak eszébe, amelyeket a présgép csinál az autóroncsokból. Úgy nézett ki, mint akiben semmi sem tehet kárt, mint akiről a golyók is lepattannának.

Durva, már-már vészjósló arcvonásainak köszönhetően fiatal korában, amikor sorozatosan megszegte a törvényeket, valószínűleg nagy tekintélynek örvendett a társai körében, ám egykor rideg tekintetű, szürke szeme – a monostorban eltöltött tizenhat évnek és a bűnbánatnak köszönhetően – ma már kedves és jóindulatú volt, valamikor félelmetes vigyora szelíd mosolygássá változott.

Az apátságban ő volt Deucalion legközelebbi barátja.

Hatalmas öklében szinte eltűnt a rózsafüzér. Egyértelmű volt, hogy hajdani társai miért szólították Ökölnék, és miért hívták a Szent Bertalanban is Ököl testvérnek.

– Ki volt az, akiről azt tartották, hogy megölte az álmokat? – kérdezte.

– Macbeth.

– Gondoltam, hogy tudod.

Talán azért, mert testét halottak tetemeinek részeiből állították össze, talán más ok miatt, de Deucalionnak nem volt szüksége a napi pihenésre, ő nem igényelte úgy az alvást, mint azok, akiket anya hozott a világra. Időnként aludt egy keveset; ilyenkor mindig álmodott.

Ököl testvér ismerte Deucalion titkát, tudta, hogy egy laboratóriumban állították össze, és egy villám keltette életre. Tudta róla azt is, milyen bűnöket követett el annak idején, amikor a szabadságáért küzdött, és azt is tudta, hogy Deucalion az álmatlan éjszaká-

kon általában olvasással tölti az idejét. Kétszáz éve létezett; ennyi idő alatt már számtalan könyvet megismert, elolvasott, olyan is volt, amelyikhez többször visszatért.

– Az én álmaimat az emlékezet ölte meg – mondta a szerzetes. – Az emlékezet olyan, mint a szintiszta koffein.

– Már feloldozást kaptál a múltadért.

– De ez még nem jelenti azt, hogy ez a múlt nem történt meg.

– Az emlékek nem rongyok, amiket ki lehet mosni...

– Ennek ellenére a hátralévő életemet azzal fogom tölteni, hogy megpróbálom tisztává varázsolni őket. Mi hozott ide?

Deucalion felemelte az egyik kezét, és végighúzta az ujjait hajdan csinos arcának szétzúzott felén.

– Feltámadott – mormolta.

A szerzetes a feszületre nézett.

– Ezzel most nem mondtál semmi újat, barátom.

– Most az én teremtőmre utaltam, nem a tiédre.

– Victor Frankensteinre?

A név olyan visszhangot keltett a boltíves mennyezet alatt, amelyet egyetlen más szó nem hozhatott volna létre.

– Victor Helios, ahogy legutóbb nevezte magát. Láttam meghalni, de ismét él. Valahogy... életben van.

– Honnan tudod?

– Te honnan tudod a számodra legfontosabb dolgokat? – kérdezett vissza Deucalion.

A szerzetes ismét a feszületre pillantott.

– A felismerés fénye láttatja velem.

– Az én felismerésemben nincs fény. Ez inkább... egy sötét örvény a véremlben. Sötét, hideg, sűrű, kitar-tó, és egyfolytában azt mondja nekem: „Életben van!”

MÁSODIK FEJEZET

Erskine Potter, a montanai Rainbow Falls jövőbeli polgármestere lassan körbejárta a konyhát. Sötét volt, csak a két villanytűzhely oldalán lévő digitális órák ad-tak némi zöldes fényt.

A felső tűzhelyen lévő óra 2:14-et mutatott, az alsó viszont 2:11-et – mintha az idő sokkal ráérősebben folydogálna a padló fölött, mint a mennyezethez kö-zelebb.

Potter mindig a tökéletességre törekedett, ezért a legszívesebben mindkét órát átállította volna 2:16-ra; ennyi volt a pontos idő. Mindig is úgy gondolta, az időt tiszteletben kell tartani. Az idő az a kenőanyag, amely lehetővé teszi, hogy az univerzum gépezete si-mán, zökkenőmentesen funkcionáljon.

Elhatározta, amint elvégezte a feladatát, a reziden-cia valamennyi óráját össze fogja hangolni. Biztosíta-nia kell, hogy a ház összhangban maradjon a világ-egyetemmel. Ezután majd naponta kétszer ellenőrizni fogja az órákat, megnézi, nem késik-e valamelyik. Ha a problémát nem emberi mulasztás okozza, akkor majd szétszedi a hibás órákat, és megjavítja őket.

Ahogy körbejárt a konyhában, a kezét végighúzta a pult hideg gránitlapján. Amint megérezte a morzsákat,

összeráncolt homlokkal megállt. A morzsák beleszűrődtek, rátapadtak a tenyerére.

Az orra elé tartotta a kezét, megszagolta a morzsákat. Búzaliszt, szójaolaj, pálmaolaj, sovány tejből készült sajt, só, paprika, élesztő, szójalecitin.

Miután lenyalta az ízletes darabkákat a tenyeréről, megállapította, hogy az elsődleges analízis helytálló volt. Cheez-its chips-morzsák...

Szerette a Cheez-itset, de azt nem, ha morzsák vannak a konyhapulton. Az ilyesmi elfogadhatatlan!

A gáztűzhelyhez érve felemelte az egyik rácsot, félrerakta. Megállt, kinyújtotta a kezét, végighúzta az ujjait a rozsdamentes edényszárító lap felületén. Zsír...

Erskine Potter hitt abban, hogy a konyhai berendezéseket és eszközöket minden használat után meg kell tisztítani. Nemcsak heti két-három alkalommal, hanem mindig. Szerszám, gép, rendszer – az ilyen dolgok sokkal jobban működnek és tovább maradnak használhatóak, ha megfelelően tisztítják és karbantartják őket.

A mosogatóban piszkos edényeket talált. Tálkákat, tálakat. A poharakban evőeszközök álltak. Ez is helytelen, de legalább mindegyiket leöblítették és beáztatták...

Elbizonytalanodva nézett be a hűtőszekrénybe. Előre félt, hogy amit ott talál majd, attól dühös lesz. Sajnos, a düh csökkentette a koncentrációs képességét, így a hatékonyságát is.

A koncentráció és a hatékonyság nagyon fontos alaptétel volt számára. A világon csupán néhány, valóban összeszedett, valóban hatékony ember létezett. A bolygó érdeke azt kívánta, hogy a szétszórt, nem hatékony

egyedek megsemmisüljenek. Az ilyeneket meg kell ölni!

A montanai Rainbow Falls polgármestereként sosem fog olyan pozíciót betölteni, hogy hatékonyan közreműködjön az emberek millióinak kiirtásában, de mindent meg fog tenni, ami tőle telik. Attól függetlenül, hogy milyen hatalmat, milyen jelentőséggel bíró megbízást kaptak, a Közösség valamennyi tagja egyformán értékes.

Az abszolút egyenlőség nagyon fontos alapelv.

A másik fontos alapelv a hideg logika alkalmazása, a szentimentalizmus teljes elvetése.

Nagyon fontos továbbá a Közösség többi tagjával való teljes együttműködés, valamint az, hogy a közönséges férfiak és nők előtt továbbra is titokban tartsák a tagok nevét, a Közösség létezését.

Volt még néhány fontos alapelv. Igazság szerint egyik sem volt fontosabb, mint a többi. Amikor nem létezik az értékek hierarchiája, könnyebb meghozni a szükséges döntéseket.

Amikor valamilyen problémával találkozott, vagy amikor valamilyen kellemetlen helyzetbe került, Erskine Potter – csakúgy, mint a Közösség többi tagja – mindig azt tette, ami a leghatékonyabbnak bizonyult. Mindig a legegyszerűbb, legegyszerűbb utat választotta, és közben végig biztos volt abban, hogy helyesen cselekszik.

A legbecsesebb erény a hatékonyság. A legszörnyűbb bűn az, ha valaki nem hatékony.

Potter leendő polgármester próbára akarta tenni az önuralmát, ezért megkockáztatva, hogy esetleg dühös lesz, kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját.

Ezt a rendetlenséget! Az olívaolajas és csalamádés üvegek az ajtó belső polcán, közvetlenül a műanyagból készült csokoládészirupos flakon mellett. A kapribogyó, a mustár, a ketchup, a salsa szósz – amelyeknek logikusan az olívaolaj és a csalamádé mellett lett volna a helyük – az egyik polcon sorakoztak, egy doboz tejföl meg egy üveg cseresznyebefőtt mellett. Ez utóbbinak a csokoládészirup mellett kellett volna lennie. A többi polcon is elképesztő volt az összevisszaság.

Potter felszisszent. Bosszús volt, talán ingerült is, de nem engedhette meg magának, hogy dühös legyen.

Eltökélten, hogy végrehajtja a rá váró feladatot, becsukta a hűtőszekrény ajtaját.

Halk lépések hallatszottak a felső szobából. Potter hallotta, hogy valaki lejön a lépcsőn.

A konyha mögötti folyosón fény gyúlt. A mennyezeten függő metszett kristálycsillár geometrikus fénymintákat vetett a falakra, a padlóra.

Erskine Potter nem próbált elmenekülni. Nem rejtőzött el. A hűtőszekrény mellett maradt. Várt.

Egy sziluett jelent meg az ajtóban. A konyhát hirtelen megtöltötte a mennyezeti lámpa hideg fénye.

A montanai Rainbow Falls jelenlegi polgármestere pizsamában és papucsban lépett be a konyhába. Nyilvánvalóan valamilyen éjszakai harapnivalóért jött. Százhetven centi magas, kilencvenkilós, ötvenkét éves, barna hajú, kedves, kerek arcú férfi volt. Lorette és Gavin Potter fiaként látta meg a napvilágot. Erskine-nek hívták.

A jelenlegi Potter polgármester megtorpant, és döbbenet hitetlenkedéssel bámult a hasonmására.

A jövőbeli Potter polgármester megszólította:

– Erskine! Drága fivérem, a fél életemet azzal töltöttem, hogy megtaláljalak!

Ez hazugság volt. A jövőbeli polgármesternek nem Lorette és Gavin Potter voltak a szülei. Igazság szerint nem voltak szülei. Ő nem is született meg, néhány hónap alatt, egy tartályban fejlődött ki. Az agyát beprogramozták, azután elindították, hogy hajtsa végre a feladatát.

Most mégis úgy viselkedett, mintha a jelenlegi Potter polgármester ikertestvére lenne. Csupán azért tette, hogy kijelentésével összezavarja, és rövid időre cselekvésképtelenné tegye a prédát.

Miközben beszélt, mozgásba lendült. Úgy tárta szét a karjait, mintha meg akarná ölelni rég elvesztett fivérét. Megragadta a polgármestert, könnyörtelenül az ágyékába térdelt, beszorította őt a két tűzhely melletti sarokba. A zakója alól előrántott egy pisztolyszerű tárgyat. A csövet a polgármester halántékához nyomta, meghúzta a ravaszt.

A fegyver golyó helyett egy tűt lőtt ki, amely átütötte a koponyát, és belemélyedt az agyba. A polgármester abbahagyta az ágyéka szorongatását. Abbahagyta a levegő után való kapkodást. A szeme elkerekedett, szinte gyermeki csodálkozással bámult.

A túlövedéket olyan vegyi anyaggal vonták be, amely meggátolta a vérzést. A sebből egyetlen csepp vér sem buggyant elő.

A túlövedék formája olyan volt, mint a szögeké; feje is volt. Ez a fej azonban nem lapos, hanem domború volt. A domború fej nem hatolt keresztül a csonton, úgy tapadt a polgármester halántékára, mintha egy

ezüstszerű darázs lenne. A tű valójában szonda volt, a fej belsejében pedig bonyolult nanoáramkört helyeztek el.

A behatoló a konyhaasztalhoz vezette a polgármestert, kihúzott egy széket.

– Leülni!

Amikor a polgármester lezökkent a székre, és az ölébe ejtette kezét, a behatoló a hátsó ajtóhoz sietett. Kinyitotta. Egy nő és egy kislány lépett be a verandáról. Nancy Potter negyvennégy éves, csinos, szőke nő volt, a kislány, Ariel tizennégy éves. A valódi Nancy és Ariel replikánsai voltak. Még csak kilenc nap telt el azóta, hogy a tartályban befejeződött a fejlődésük és a programozásuk.

Nancy hangtalanul becsukta a hátsó ajtót. Ariel körbenézett a konyhában, a mennyezetre pillantott. Nancy is felnézett, majd Ariel felé fordította a fejét. Jelentőségteljes pillantást váltottak.

Erskine Potter replikánsa végignézte, hogy a nő és a kislány csendesen kivonul a konyhából, és a lépcső felé tartva átvág a folyosón. Tetszett neki, ahogy mozogtak: gyorsak voltak, kecsesek és hatékonyak. Az övéi közé tartoztak.

Leült az asztalhoz, szemben a valódi Erskine Potterrel. Rászégezte a pisztolyt, és ismét meghúzta a ravaszt. A fegyverben csupán egyetlen lövedék volt. A ravasz második meghúzásakor a szerkezet kiadott egy telemetrikus parancsot, amely aktiválta a tű elektronikáját. A miniatűr adóként működő tű sugározni kezdte az információkat, a replikáns agyában lévő feldolgozó/tároló modulba.

A behatoló továbbra is érzékelte a környezetét, de az agyába már a polgármester szürkeállományából kivont képek tömege áramlott. A blokkok többsége összefüggő egészet alkotott, de voltak közöttük semmihez sem kötődő felvillanások is – egy élet emlékképei.

A képekkel együtt adatok is érkeztek: nevek, helyek, tapasztalatok és élmények, beszélgetésfoszlányok, félelmek és remények. A replikáns a polgármester valamennyi emlékét letöltötte, nem is próbálta kizárni a torzulásokat, a látszólag sehová sem tartozó részeket. Ezek is hozzátartoztak a teljes emlékkészlethez.

A replikáns tudta, amikor véget ér a folyamat, még a valódi Erskine Potter legközelebbi barátai és ismerősei is azt fogják hinni, hogy a régi polgármesterrel van dolguk. Tudta, mindenkit fel fog ismerni, akit a valódi Potter ismert, és képes lesz rá, hogy felidézze az egyes személyekkel kapcsolatos emlékeket.

A kilencvenperces letöltési folyamat végén érezte, hogy vizelnie kell. Nem tudta, hogy ez miért következett be, de mindenesetre ez volt a helyzet. Az inger olyan erős volt, hogy alig jutott el a földszinti mellék-helyiségig, kis híján beeresztett.

Amikor az új – és megkönnyebbült – polgármester visszatért a konyhába, az előző polgármester még mindig az asztalnál ült, kezét még mindig az ölében tartotta. Zavarodottan bámult maga elé; meg se moccant, csak az ajkai rebegetek, mintha ki akarna mondani valamit. Egyetlen hangot sem bírt kiadni magából.

Az új polgármester elmosogatott, eltörölgetett, a tárgyakat visszarakta a helyükre. Átrendezte a hűtőszekrényben lévő élelmiszereket. Kidobott egy darab pe-

nészes sajtót meg egy tíz napja lejárt szavatosságú tejfölt.

Ekkor hajnali 4:08:24 volt. A programjához hozzátartozott az idő folyamatos érzékelése, olyan belső órával rendelkezett, amely sokkal pontosabb volt, mint bármelyik időmérő szerkezet.

Mielőtt átállíthatta volna a tűzhelyek óráit, az új Nancy és az új Ariel visszatért az emeletről. Mögöttük ott támolygott a valódi Nancy és a valódi Ariel. Mindketten pizsamát viseltek, mindketten mezítláb voltak. Mindkettejük halántékán ott csillogtak a parányi ezüstdarazsak.

Kintről zaj hallatszott: egy teherautó közeledett. Alig egy perccel jött korábban, mint kellett.

– Erskine – mondta a replikáns a valódi Potter polgármesternek –, most állj fel, és gyere ki a hátsó verandára!

A polgármester felállt a székről. A tekintete már nem volt se zavarodott, se réveteg; már nem úgy nézett ki, mint akit megdelejeztek, már látszott rajta a végtelen döbbenet és a rémület. Ennek ellenére természetesen engedelmeskedett, ahogy a felesége és a lánya is, amikor a replikánsaik rájuk parancsoltak.

A hátsó verandán – amikor a zárt platójú teherautó felhajtott, és megállt – a valódi Erskine felemelte az egyik kezét, és bizonytalan mozdulattal megérintette a halántékából kiálló, a reflektorok fényében ékszerként csillogó fémdarabot, de valahogy nem volt ereje hozzá, hogy kihúzza a tűt.

A hideg éjszakában a verandán várakozók szája körül kis párafelhőcskék keletkeztek. A valódi Potter család tagjai gyorsan, kapkodva lélegeztek, az új Pot-

ter család tagjai viszont lassan, nyugodtan szedték a levegőt.

A ház a város szélén, egy másfél hektáros erdős telken állt. A szomszédok túlságosan távol laktak ahhoz, hogy bármelyikük tanúja lehessen annak, ahogy a valódi Potter család tagjait elszállítják.

A Közösség két tagja kiszállt a teherautóból, kinyitotta a raktér ajtaját.

Miközben az új Nancy és az új Ariel a verandán várakozott, az új polgármester a teherautóhoz vezette a valódi Potter családot.

– Befelé!

A teherautó rakterében kétoldalt padokat csavaroztak a falakhoz. A jobb oldali padon öt hálórúhás ember ült, a bal oldalin kettő. Potterék a bal oldali padon foglaltak helyet.

A tíz ember úgy bámult az új polgármesterre, mint a félelemtől megdermedt prédaállatok a ragadozókra. Egyikük sem kiáltott fel, egyikük sem mozdult. Parancs nélkül semmit sem tettek.

A teherautó elég nagy volt ahhoz, hogy még tíz ember elférjen benne. A sofőrnek és kísérőjének ezen az éjszakán még meg kellett jelennie néhány címen.

Miután Potterék felszálltak, a sofőr becsukta és elreteszelte az ajtót.

– A Közösségért! – mondta.

– A Közösségért – felelte az új Erskine Potter.

Fogalma sem volt, hová szállítják a teherautón ülőket, és azt sem tudta, mikor fogják megölni őket. Nem is volt kíváncsi rá. Nem érdekelte a dolog. Ezek az emberek csak terhet jelentettek a világnak. Ők rontottak el mindent, és csak azt fogják kapni, amit megérdemelnek.

HARMADIK FEJEZET

Carson O'Connor-Maddison és a férje, Michael Maddison úgy tekintett vissza az elmúlt két évre, mint életük legizgalmasabb, legmozgalmasabb időszakára. Carson, aki egy rendőr – a gyilkossági csoport egykori nyomozója – lánya volt, valamint Michael (az ő szülei vállalatok biztonsági rendszereivel foglalkoztak) számos gyilkossági esettel találkozott ezen idő alatt, és csak ritkán érezhették magukat biztonságban. Mindketten a New Orleans-i rendőrség nyomozói voltak, és ilyen minőségükben jutott a tudomásukra, hogy a gögös biotech-milliárdos, Victor Helios valójában nem más, mint Victor Frankenstein, aki még ma, kétszáz-negyven évesen is aktív. A két detektív szövetkezett a teremtője halálát kívánó lénnel, a kétszáz éves Deucalionnal. Többször is összetűzésbe kerültek a Victor által megteremtett Új Faj egyedével, és olyan borzalmakat láttak, amilyeneket még Poe sem hallucinált ópiumos lázámaiban. Részt vettek néhány üldözésben (volt, hogy ők kergettek valakit, és előfordult, hogy őket kergették), hatalmas, zajos fegyvereket használtak, és rengeteg finom cajun ételt ettek. Carsonnak alkalma nyílt rá, hogy vezessen néhány kocsit (mindig nagy sebességgel hajtott), Michael pedig egyszer sem tartotta be azt az ígéretét, hogy hányni fog, ha nem lassít le. Megsemmisítették Victor laboratóriumát, menekülésre kényszerítették az eszelős milliárdost, részt vettek a kivégzésén, és végignézték az Új Faj példányainak pusztulását. Menet közben szert tettek egy német juhász kutyára, Hercegre, akit a szörnyek karmai közül

mentettek ki, és jelen voltak akkor, amikor az enigmatikus, különös képességekkel rendelkező Deucalion kigyógyította az autizmusból Arnie-t, Carson tizenkét éves öccsét. Ezután új életet akartak kezdeni, ezért leszereltek a szervtől, összeházasodtak, San Franciscóba költöztek, és komolyan fontolóra vették, hogy nyitnak egy fánkboltot. Ám kiderült, hogy mindketten olyan munkára vágynak, amely lehetővé teszi számukra, hogy legálisan tartsanak maguknál lőfegyvert, így ejtették a fánkos ötletet, kiváltották a magánnyomozói engedélyt, és elindították az O'Connor–Maddison Detektívügynökséget. Elcsíptek néhány rossz fiút, megtanultak pálcikával enni, remek kínai ételeket fogyasztottak, és vágyakozva beszéltek arról, hogy talán mégis inkább fánkboltot kellett volna nyitniuk. Közben megszületett a gyermekük, akit Carson az egyik mozifilmben látott menő kiscsaj után Mattie-nek akart elnevezni. Michael ezzel szemben azt akarta, hogy a gyereket Roosternek, de legalább Reubennek hívják – ő John Wayne előtt szeretett volna tisztelegni ezzel, aki az egyik filmjében egy Reuben „Rooster” Cogburn nevű karaktert alakított. Végül Scout lett a gyerek neve, vagyis ugyanúgy hívták, mint azt a csodálatos, menő kiscsajt abban a madaras című filmben.

Egy órával hajnal előtt, pontosan négy héttel Halloween előtt, és kevesebb mint két évvel a világvége előtt (ha hinni lehet a média által a legutóbbi időben terjesztett apokalipszis-híreknek), Carson és Michael egy kisteherautóban üldögélt, egy sötét parkolóban, két hatalmas raktárház és tizennégy ugyanolyan kisteherautó között, a dokkok közelében. Egy ipari kémkedéssel kapcsolatos ügyben végeztek megfigyelést, és mun-

ka közben természetesen beszélgettek – egyebek mellett a babák számára készített popsitörlő kendőkről.

– Ez biztos, hogy nem csíp – jelentette ki Carson.
– Ezek nem szoktak csípni.

– Elolvastam, mi van benne.

– Én is elolvastam. Aloe vera, lanolin, gyógynövénykivonat...

– És? Milyen gyógynövények kivonata? – kérdezte Michael.

– A gyógynövény az gyógynövény. Természetes dolog. A gyógynövénykivonatok tisztítanak. Nincs káros hatásuk.

– Ezt mondják róluk. De azt már nem közlik, hogy pontosan milyen gyógynövényekről van szó. Amikor pedig nem akarják megmondani, hogy pontosan milyen gyógynövényekről van szó, akkor egy normális zsarú nem tehet mást, mint hogy kijelenti: itt bűzlik valami.

– Az ég szerelmére, Michael, egyetlen cég sem lehet olyan ostoba, hogy csípős popsitörlőket gyártson!

– Honnan tudod? Ki tudja, ki a cég tulajdonosa? Te talán tudod?

– Nem, de szerintem biztos nem az Al-Quaida.

– Az, hogy „szerintem”, az nem elég jó, ha a kislányunk popsijáról van szó!

Carson felsóhajtott. Michael még mindig szívdöglesztő volt, de az apaság időnként előhozott nála valami furcsa paranoiát, valami olyasmit, aminek korábban nem mutatta jelét.

– Figyelj, drágám, engem is legalább annyira érdekel Scout popsija, mint téged, de nekem semmi bajom ezzel a kendővel.

– Van benne szódabikarbóna is.
– Tiszta szódabikarbóna. Ez semlegesíti a szagokat.
– A tűzoltókészülékekben is van szódabikarbóna –
mondta Michael.

– Helyes. Akkor legalább nem kell aggódnunk amiatt,
hogy Scout popsija felgyullad.

– Szódabikarbóna! – ismételte Michael, de olyan
hangon, mintha a szó a csörgőkígyóméreg szinonimá-
ja lenne. – Szerintem inkább pamutot, vizet meg szap-
pant kellene használnunk.

Carson úgy tett, mintha elborzadna.

– Szappant? Tudod te, mi van a szappanban?

– A szappan az szappan.

– Olvasd el a dobozát, azután beszélj!

– Miért, a szappanban mi van, ami ennyire rettenetes?

Carsonnak fogalma sem volt, mi lehet egy szappan-
ban, de úgy vélte, legalább féltucat olyan összetevője
van, amitől Michael szívbajt kapna, és úgy döntene,
hogy a törülőkendő mégis elfogadható.

– Csak nézd meg a szappanok csomagolását! De
ne lepődj meg, ha többé nem bírsz aludni, miután el-
olvastad!

A kivilágítatlan parkolóban megmoccant egy sötét
alak. Michael közelebb hajolt a szélvédőhöz.

– Tudtam, hogy ez az a hely!

Carson felvette az ülésről az éjbenlátó technológiá-
val rendelkező kamerát.

– Mit láatsz? – kérdezte Michael.

Carson belenézett a keresőbe.

– Beckmant. Egy aktatáska van nála. Igen, most ke-
rül sor a bizniszre.

– Jön még valaki! – mondta Michael. – Balra.

Carson balra fordult, és meglátta a raktárház mögül kilépő, Beckmann felé közeledő másik embert.

– Chang az. Nála egy reklámszatyor van.

– Van a szatyron valami név? Valami áruház neve?

– Mit számít ez? Egy szatyor, ami arra szolgál, hogy elhozza benne a pénzt.

– Chang mindig menő ruhákat hord – mondta Michael. – Kíváncsi lennék, hol vásárol.

Carson zoomolt a kamerával, készített pár felvételt.

– Most beszélgetnek. Beckmann leteszi az aktatáskát. Chang kivesz valamit a szatyrából.

– Ügyelj rá, hogy a szatyorról is készíts pár felvételt. Felnagyítjuk... Lehet, hogy látszani fog a bolt neve. Hé, történt valami?

– Igen. Chang egy fegyvert vett elő a szatyorból, és lelőtte Beckmann.

– Erre nem számítottam...

– Megint belelőtt. Beckmann a földön.

– Nem hallottam lövéseket.

– Hangtompító – jelentette Carson.

– Ejnye, mégse lesz könnyű menet!

– Chang letérdelt, és harmadszor is belelőtt Beckmannbe. Most a tarkójába.

– És most?

Carson letette a kamerát.

– Most tudod, mi jön...

– Túlságosan... apa vagyok ehhez!

Carson a hóna alatti tokból elővette a pisztolyát.

– Én meg túlságosan anya. Viszont a gyerekeknek kell az az új cipő!

NEGYESEDIK FEJEZET

A teherautó elindult, elvitte a valódi Erskine-t, Nancyt és Arielt a végzete felé. Az új Potter polgármester, hatékony felesége és összeszedett leánya visszatért a házba.

Energikusan és serényen munkához láttak, alaposan kitakarították a konyhát. Feljegyzést készítettek a szekrények, a hűtőszekrény és a kamra tartalmáról: így akarták biztosítani, hogy a következőkben minden ételt a lehető leggyorsabban és leghatékonyabban tudjanak elkészíteni.

Munka közben egyetlen szót sem váltottak egymással. Kétszer nem végezték el ugyanazt a műveletet, és egyszer sem voltak egymás lába alatt.

Miután a konyhában rendet tettek, korai reggelit készítettek maguknak. Erskine tizenkét tojásból csinált rántottát, Nancy közben megsütött egy fél kiló szalonnát.

A kenyérszeleteken zöldes penészfoltokat találtak. A Közösség többi tagjához hasonlóan Ariel sem bírta elviselni a pazarlást. Elővette a kenyérpirítót, és barnára pirított benne tizenkét szelet kenyeret. A flakonos vaját hihetetlen hatékonysággal lehetett felvinni a szeletek felületére.

Erskine tányérokra adagolta a rántottát. Nancy a tányérokra helyezte a sült szalonnaszeleteket. Ariel három pohárba narancslevet töltött.

Az éjszaka még mindig ott ólálkodott az ablakok mögött, amikor asztalhoz ültek. Ettek. Mivel a társalgás csökkentette volna a táplálékbevitel hatékonysá-